

βολημοῦ του ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ καρφωμοῦ του στοὺς βράχους τοῦ Καυκάσου.

4. Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

Ἡ Ἀργὸ τῆς Μεταφυσικῆς ἔχει διεισδύσει ἤδη μέσα στὰ βάθη ὅλων τῶν κόσμων τῆς μυστηριακῆς χώρας τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν ἡλιονησιῶν τοῦ πρώτου μεταφυσικοῦ φωτός καὶ προχωρεῖ στὶς ἐξερευνήσεις της. Ἀρχάγγελος ἀστραφτερὸς κυβερνήτης της ὁ θεῖος, στὴ ρίζα του, ἔνορατικὸς Ἀνθρώπινος Λόγος. Τὸ Πνεῦμα ἔχει διεισδύσει ἤδη μέσα στ' ἄδυτα τῶν ἀδύτων τῶν κόσμων τῆς χώρας τῶν αἰωνίων μυστηρίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπολύτων κα' αἰωνίων ἀληθειῶν. Ἡ ἀπόλυτη κα' αἰώνια Ἀλήθεια τοῦ πρώτου μεταφυσικοῦ φωτός, τοῦ ἠθικοῦ φωτός, εἶναι ὁ ἥλιος ὅλου τοῦ ἀστρινου συστήματος τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος. **Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΗΘΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.** Ἡ πῶς δυνατὴ καὶ πῶς συγκλονιστικὴ φωνὴ μέσα στὰ βάθη τῆς Ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἠθικῆς Συνείδησός του. Ἡ φωνὴ τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἴδια ἡ φωνὴ τοῦ ἀπολύτου, παγκοσμίου καὶ παναιωνίου ἠθικοῦ νόμου, τῆς ἀρχῆς ὅλων τῶν ἀρχῶν τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος μέσα στὸ Σύμπαν, τοῦ νόμου ὅλων τῶν νόμων τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κα' αἰωνίου ὄντος. **Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΕΙΝΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΨΥΧΗΣ.**

Ἡ φωνὴ τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ κοσμικοῦ ὄλου, τοῦ Ἀπείρου, μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀπειροελάχιστου μορίου του, ἡ φωνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μέσα στὴ Σταγόνα, τῆς Αἰωνιότητος μέσα στὴ Στιγμὴ, τοῦ Πατέρα μέσα στὸ Παιδί, τοῦ Ποιητῆ μέσα στὸ Ποίημα, τοῦ Θεοῦ μέσα στὸ θεῖο Δημιούργημά του.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀπείρου μέσα στὸ Πεπερασμένο, τῆς Αἰωνιότητος μέσα στὸ Χρόνο, τοῦ Ἡλίου μέσα στὸ Σκουλήκι, μὲ ἄλλους λόγους ἡ φωνὴ τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Κόσμου μέσα στὴν ἠθικὴ συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀτόμου καὶ προσώπου, ἀποκαλύπτει δρόφωτα τὴν ἀπόλυτη κα' αἰώνια ἀλήθεια τῆς **ΗΘΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΑΜΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΠΟΥ ΑΠΕΙΡΟΕΛΑΧΙΣΤΟ ΜΟΡΙΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΟΝ.** Ἡ ἀποκάλυψη αὕτη γίνεται σύμφωνα μὲ τοὺς αἰώνιους νόμους τῆς οὐσίας τοῦ ἀπολύτου Λόγου. Ἡ οὐσία τοῦ ὄλου εἶσαι οὐσία καὶ τοῦ Μέρους. Καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Μέρους εἶναι ἀλήθεια καὶ τοῦ ὄλου.

Τὸ φῶς τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης Πραγματικότητας — Ἀλήθειας. Τῆς ἀλήθειας τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου καὶ αἰωνίου ὄντος. Ἡ ἠθικὴ συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἀπόλυτη πραγματικότητα, ἀπόλυτη ἀλήθεια, ἀπόλυτη βεβαιότητα. Ἀπόλυτη ἀλήθεια ἀμεσης πνευματικῆς ἐνορατικότητας, ἀποδεικτικῆς πνευματικῆς βεβαιότητας. Ὅλα τὰ μεγαλύτερα πνεύματα ὄλου τοῦ Κόσμου καὶ ὄλων τῶν αἰώνων, οἱ μεγάλοι καὶ ἀθάνατοι μύστες, μυσταγωγοί, ἱεροφάντες, ἱερούργοι, προφῆτες τοῦ Ἀπολύτου καὶ τοῦ Αἰωνίου, ὅλοι οἱ μύστες — μυσταγωγοί, ἱεροφάντες — προφῆτες τοῦ ἰεροσκευτικοῦ Λόγου ὄλων τῶν θρησκευτῶν ὄλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς, ὅλοι οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι — μεταφυσικοὶ τῆς Παγκόσμιας Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας, οἱ μεγαλύτεροι ἠθικολόγοι καὶ ἠθικοδιδασκαλοὶ, κοινωνιολόγοι, κοινωνικοὶ μεταρρυθμιστῆς, ἀπόστολοι καὶ πνευματικοὶ οἰκοδόμοι ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας, στίς μεγάλες καὶ αἰώνιες στιγμὲς τῶν μεγάλων πνευματικῶν βιωμάτων καὶ ἐνοραμάτων τους, εἶδαν, μὲ τὰ μάτια τοῦ πνεύματός τους καὶ τῆς ψυχῆς τους, ὀλοζώντανη καὶ ὀλόφλογη μπρῶς τους καὶ εὐαγγελίστηκαν σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα τὴν ἀπόλυτη καὶ αἰώνια Ἀλήθεια τῆς ἠθικῆς φύσης καὶ οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὄλου τοῦ Κόσμου.

Ἡ ἀλήθεια τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῆς ἠθικῆς οὐσίας ὄλου τοῦ Κόσμου εἶναι ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς ἀμεσης ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του μέσα στίς ἀβυσσες τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητας, ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Καὶ τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας τοῦ ἡλίου τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος ἀστράφτει στὰ μάτια τοῦ μάρτυρα ὄλων τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ ἁγίου ὄλων τῶν ἁγίων τῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας, τοῦ Σωκράτη, δταν σὰν ἄλλος θεὸς μὲ ἀστραφτερὴ πνευματικὴ συνείδηση καὶ βούληση ἐβάδιζε στὸ Θάνατο καὶ νικούσε τὸ Θάνατο. Καὶ τὸ οὐράνιο καὶ θεῖο φῶς τοῦ ἡλίου τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος ἐπλημμύριζε καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ Θεανθρώπου στίς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ ξεψυχισμοῦ του ἀπάνω στὸ Σταυρό. Καὶ τὸ ἴδιο φῶς ἀστράφτει καὶ στὸν αἰώνιο ἀστρῖνο λόγο τοῦ Κάντι: «Ὁ ἕναστρος ἀπὸ πάνω μου οὐρανὸς καὶ μέσα μου ὁ ἠθικὸς νόμος». Ὁ Κόσμος καὶ ὁ Ἀνθρώπος! Οἱ δύο πρῶτες ἀπόλυτες πραγματικότητες! Καὶ ὁ Κόσμος καὶ ὁ Ἀνθρώπος, αἰσθητὲς μορφὲς καὶ αἰσθητὰ σύμβολα καὶ ἱστορικὲς ἀποκαλύψεις τῆς τρίτης ἀπόλυτης Πραγματικότητας, τῆς πραγματικότητας τοῦ Θεοῦ. Τῆς πραγματικότητας ὄλων τῶν πραγματικοτήτων!

Καὶ τὸ ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο φῶς τῆς ἠθικῆς συνείδησης ὄλου τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου ἀστράφτει καὶ σ' ὅλες τίς στιγμὲς τῆς ζωῆς τῶν μεγάλων καὶ τραγικῶν ἠθικῶν ἡρώων τῆς Ἱστορίας ὄλων τῶν λαῶν ὅλης τῆς Γῆς καὶ ὄλων τῶν αἰώνων καὶ φεγγοβολαεὶ καὶ μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὴ ζωὴ καὶ τῶν πρὸ ἀπλῶν καὶ πρὸ ταπεινῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀγνωστῶν καὶ ἀφανῶν ἡρωϊκῶν ἀνθρώπων ὄλων τῶν μεγάλων δραμάτων καὶ τραγωδιῶν τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τῆς ζωῆς τῶν μαρτυρίων τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀρετῆς.

5. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.

Ἡ ἠθικὴ συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ Ἀπείρου ὄντος, εἶναι ἀπόλυτη πραγματικότητα, ἀπόλυτη ἀλήθεια. Ἄλλ' ἢ Ἀργὸ τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς καθαρῆς κριτικῆς θεωρητικῆς Ὀντολογίας, στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν τοῦ θαύματος θαυμάτων τῆς Δαμασκοῦ, ἔχει καταγαστῆ καὶ φωτοκατακλυστῆ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας Ἀλήθειας τῆς ἠθικῆς φύσης καὶ οὐσίας ὅλου τοῦ Κόσμου. Καὶ στὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας αὐτῆς ἀλήθειας ἀστράφτει καὶ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας ὅλων τῶν ἀληθειῶν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος, τῆς ἀλήθειας τοῦ αἰωνίου μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ. Τοῦ μυστηρίου τοῦ σταυρωμένου Ἐρωτος, τῆς σταυρωμένης Ἀγάπης.

Ὁ μύστης ὅλων τῶν μυστῶν καὶ ὁ ἱεροφάντης ὅλων τῶν ἱεροφαντῶν τῆς θρησκείας ὅλων τῶν θρησκειῶν ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος, τῆς θρησκείας τῆς Ἀθανασίας, εἶναι ὁ Ἐρως. Ὁ μέγας, ὁ ὑψηλός, ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς Ἐρως! Ὁ θεῖος, ὁ οὐράνιος, ὁ αἰώνιος καὶ ἀθάνατος Ἐρως, στὶς πιδὲ βαθεῖες καὶ πιδὲ ὑψηλές κοσμοσεισμικὲς στιγμὲς του! Στὶς στιγμὲς τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπημένου καὶ θρησκευτικὰ λατρεμένου ὄντος! Ὁ Ἐρως, ποὺ κλείνει μέσα του ὅλο τὸ Σύμπαν, τὸ Ἄπειρο, ὅλη τὴ Δημιουργία, τὴν Αἰωνιότητα, τὴ Θεότητα!

Τὸ φῶς τοῦ Μύθου καὶ τῆς Θρησκείας εἶναι τὸ πρῶτο φῶς τοῦ θείου ἐνορατικοῦ Λόγου, ποὺ ἀστράφτει, σ' ὅλη τὴ μεγαλοσύνη του καὶ ὅλη τὴν κοσμογονικότητά του, μόνο στὴν Αὐγὴ τῆς Ζωῆς. Μόνο στοὺς πρώτους αἰῶνες τῶν κοσμογονιῶν καὶ τῶν θεογονιῶν ὅλων τῶν λαῶν ὅλης τῆς Γῆς. Καὶ στὴν κοσμογονία καὶ θεογονία τοῦ πνευματικώτερου καὶ μεταφυσικώτερου Λαοῦ ὅλης τῆς Ὑψηλίου, τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ὅπως διαμορφώθηκε, ὁριστικοποιήθηκε καὶ βρῆκε τὴν τελειότατη ἔκφρασή της καὶ μορφὴ της, στὴ θεογονία τῆς Βίβλου τοῦ αἰωνίου Πανελληνισμοῦ, τὴν κοσμογονία καὶ θεογονία τοῦ πρώτου ὄντολόγου—θεολόγου—κοσμολόγου—ἀνθρωπολόγου—μεταφυσικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τοῦ Ἡσιόδου, ὡς καὶ στὶς κορυφές τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη ὁ Ἐρως ἀποκαλύπτεται ὡς ἡ πρώτη καὶ ὑψηλότερη ὄντολογικὴ ἀρχὴ ὅλης τῆς Δημιουργίας. Ὁ Ἐρως εἶναι ἡ ἀπειρη δημιουργικὴ δύναμη καὶ φλόγα ὅλου τοῦ Κόσμου. Ἡ ἀπειρη δύναμη τῆς δημιουργίας, τῆς ἀρμονίας, τῆς ζωῆς, καὶ τῆς αἰωνιότητος τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Ἐρως, ὡς οὐσία τῆς ψυχῆς ὅλων τῶν ἀτομικῶν κοσμικῶν ὄντων, εἶναι μόριο τῆς καθολικῆς ψυχῆς ὅλου τοῦ Κόσμου, τῆς Κοσμοψυχῆς, σπείθα ἀπὸ τὴν ἀπειρη καὶ ἀείζωη φωτιὰ τοῦ ἀπολύτου κι' αἰωνίου ὄντος, τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι Ἐρως καὶ μόνο Ἐρως! Ἄπειρος κι' αἰώνιος Ἐρως! Καὶ ὡς ἀπειρη κι' αἰώνια δύναμη Ἐρωτος ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε καὶ κυβερνάει τὸ Σύμπαν στὴν

Αιωνιότητα : («... Ἄγαθος ἦν ὁ (θεός)... βουλευθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα ... τὸ πᾶν τόδε ἐξυνέστησεν καὶ παραπλήσια ἐβουλήθη ἑαυτῷ πάντα» (Πλάτ. Τιμ. 29 — 30). Ὁ Κόσμος ὑπῆρξε δημιουργία τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἡ οὐσία καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἄγαθότητος εἶναι ὁ Ἔρως καὶ μόνο ὁ Ἔρως. Ὁ Κόσμος, ἡ Ζωή, εἶναι δημιουργία τῆς Ἀγάπης καὶ μόνο τῆς Ἀγάπης. Ἡ Ἀγάπη εἶναι ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Δημιουργίας. Καὶ ἡ Ἱστορία ὄλων τῶν θρησκειῶν φέρνει στὸ φῶς τὴν ἀπόλυτη κι' αἰώνια Ἀλήθεια, πῶς ὅλες οἱ θρησκείες, ὅλες οἱ θρησκευτικὲς δοξασίαι καὶ πίστες ὄλων τῶν λαῶν ὅλης τῆς Γῆς ἐδημιουργήθησαν μόνο στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν τοῦ βαθύτερου, ἀγιώτερου καὶ θειότερου αἰσθήματος ὄλων τῶν αἰσθημάτων τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, τοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἔρωτος, τῆς Ἀγάπης, ὄλων τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ πολυαγαπημένα καὶ πολυλατρεμένα πρόσωπά τους, ποὺ ὁ Θάνατος ἄρπαξε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τους στὸν ἄλλο Κόσμο, τὸν Κόσμο τοῦ Ὑπερπέραν καὶ τοῦ αἰωνίου Μυστηρίου. Ὁ θεσμὸς τῆς προγονολατρίας ὡς καὶ τῆς λατρίας τῶν ψυχῶν ὄλων τῶν ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ γήινου Κόσμου ἀγαπημένων ὄντων, σ' ὄλους σχεδὸν τοὺς λαοὺς ὅλης τῆς Γῆς ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πρῶτους πανάρχαιους καιροὺς τῆς Λύγης τοῦ Κόσμου καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου ἀπάνω στὴ Γῆ, τὸ πρῶτο κύτταρο καὶ ὁ πρῶτος πυρήνας τῆς πρώτης θρησκείας ὄλου τοῦ Κόσμου καὶ ὄλων τῶν κατοπινῶν θρησκειῶν. Ὁ Θάνατος, στὸ φῶς τοῦ θείου ἐνορατικοῦ Λόγου, ἀποκαλύπτεται ὡς ἀδερφὸς τοῦ Ἔρωτος, ὡς ἀδερφὸς τῆς Ζωῆς. Τῆς ζωῆς τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Αἰωνιότητος. Ὁ Ἔρως καὶ ὁ Θάνατος εἶναι οἱ πρῶτοι θεοὶ καὶ οἱ πατέρες ὄλων τῶν μυθολογιῶν — θρησκειῶν, ὄλων τῶν κοσμογονιῶν — θεογονιῶν, ὄλων τῶν φιλοσοφικῶν μεταφυσικῶν κοσμοθεωριῶν καὶ ἠθικῶν βιοθεωριῶν, ὄλων τῶν πνευματικῶν Πολιτισμῶν ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν ἀποκαλύπτεται μόνο στὴν προβολή της στὸ βῆθος τοῦ Θανάτου. Ὁ Θάνατος εἶναι ὁ μέγας ἀποκαλυπτής τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος, τοῦ ἀπολύτου κι' αἰωνίου νοήματος τῆς Ζωῆς, στὴ στιγμὴ τοῦ Θανάτου τοῦ ἀγαπημένου ὄντος. Ὁ Σταυρωμένος Ἔρως εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο φῶς. Ἡ αἰώνια ζωὴ βγαίνει μόνο ἀπὸ τὸ Σταυρό, ἀπὸ τὴ Θυσία, ἀπὸ τὸ Θάνατο.

Ἡ Μεταφυσικὴ, ἐτονίστηκε ἤδη, εἶναι στὴν οὐσία τῆς ὄντολογίας. Καθαρὴ θεωρητικὴ φιλοσοφικὴ ἐπιστήμη τοῦ ἀπολύτου ὄντος. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπολύτου ὄντος, ἡ ἀπόλυτη Ἀλήθεια τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, δὲν εἶναι ὁ Πόνος; Ὁ μέγας, ὁ σεισμικὸς πόνος τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, ποὺ συγκλονίζει ὄλο τὸν Κόσμο; Καὶ ὁ κοσμοσεισμικὸς πόνος τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὴ ζωὴ του μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα δὲν εἶναι παιδί τοῦ Ἔρωτος; Τοῦ μεγάλου, τοῦ ἀπείρου κι' αἰωνίου Ἔρωτος, ποὺ σφιχταγκαλιάζει καὶ κατασπαράζει ὁ Θάνατος; Παιδί τοῦ σταυρωμένου Ἔρωτος;

Ὁ πόνος τοῦ τραγικώτατου Ἀνθρώπινου ὄντος, σ' ὄλη τὴν ἐπίγειαν ζωὴ του μέσα στὸ ἄπειρο Σύμπαν καὶ τὸν ἄπειρο Χρόνο, ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶναι τόσο βαθύς, τόσο κοσμοσυγκλονιστικὸς καὶ κοσμοαποκαλυπτικὸς ὅσο

στις μεγάλες κι' αιώνιες στιγμές τοῦ Σταυρωμένου Ἐρωτος. Στις στιγμές τοῦ θανάτου τῶν ἀγαπημένων καὶ λατρεμένων προσώπων, προγόνων, γονειῶν, πατέρα, μάνας, γυναίκας, παιδιῶν, ἀδερφῶν, συγγενῶν, ἀδερφικῶν φίλων, κοσμαγαπημένων καὶ θεολατρεμένων ἡρωϊκῶν ὄντων.

Ὁ μέγας πόνος συγκλονίζει, μετουσιώνει, μεταρσιώνει, εξαγνίζει, ἐξαυλώνει, ἀποπνευματώνει, ἀπολυτρώνει, ἀστράφτει, καταυγάζει, φωτοκατακλύζει τὸ Σύμπαν μὲ ἀπείρο κι' αἰώνιο ἅγιο φῶς. Καὶ ὁ μέγας πόνος τῆς αἰώνιας Ἀνθρώπινης Ψυχῆς δὲν εἶναι ὁ πόνος τῆς Σταυρωμένης Ἀγάπης;

Ὁ Σταυρωμένος Ἐρως εἶναι τὸ πιὸ βαθὺ καὶ πιὸ ὑψηλό, πιὸ ἅγιο καὶ πιὸ ἱερό, τὸ πιὸ οὐράνιο καὶ πιὸ θεῖο, ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ ἀστραφτερό καὶ πιὸ ἀποκαλυπτικό, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Μεταφυσικῆς, αἴσθημα τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς.

Ὁ Σταυρωμένος Ἐρως δὲν εἶναι πραγματικὸ αἴσθημα τῆς σταυρωμένης Ἀνθρώπινης Ψυχῆς; Πραγματικὸ ἠθικὸ αἴσθημα τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου, τοῦ πιὸ μύχιου κόσμου, τοῦ ἠθικοῦ κόσμου, τοῦ κόσμου τῶν ἀδύτων τῆς οὐσίας καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος; Καὶ ὁ Σταυρωμένος Ἐρως, ὡς ἠθικὸ στὸ βάθος τοῦ αἴσθημα τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, δὲν εἶναι ἀποκάλυψη καὶ ἀπόλυτη ἀποδεικτικὴ βεβαιότητα τῆς ἠθικῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ ἀπολύτου καὶ ἀπείρου κι' αἰωνίου ὄντος; Ἀποκάλυψη συνεπῶς καὶ ἀποδεικτικὴ βεβαιότητα τῆς ἠθικῆς οὐσίας ὅλου τοῦ Κόσμου;

Ὁ μέγας, ὁ κοσμοσεισμικὸς πόνος τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, ὁ πόνος τῆς Σταυρωμένης Ἀγάπης, θέτει, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μας, μπρὸς στὰ πνευματικὰ μάτια μας ὅλο τὸ ἀβυσσαλέο πρόβλημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν, τὸ μεταφυσικὸ πρόβλημα. Τὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης μοίρας ὕστερ' ἀπὸ τὸ φυσικὸ θάνατο. Τὸ πρόβλημα τῆς μοίρας τῶν ἀγαπημένων καὶ λατρεμένων μας ὄντων, ποὺ ἔχουν ἤδη ἀποδημήσει στὸν ἄλλο Κόσμο, ὡς καὶ τῆς ἴδιας τῆς μοίρας μας καὶ τῆς μοίρας ὅλων τῶν ὄντων ποὺ ζοῦν ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο. Τὸ πρόβλημα τοῦ Θανάτου καὶ τῆς Ἀθανασίας.

Ὁ μέγας πόνος, ὁ πόνος τοῦ Σταυρωμένου ἀπὸ τὸ Θάνατο Ἐρωτος, ξανοίγει μπρὸς στὰ πονεμένα καὶ κατατρομαγμένα ἀπ' τὰ φοβερὰ καὶ φρικτὰ κοσμοοράματά μας μέσα στὶς ἀβυσσες καὶ τοὺς ζόφους τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος μάτια μας ὅλους τοὺς κόσμους τοῦ ἀπείρου βάρους καὶ ὅλους τοὺς οὐρανοὺς τοῦ ἀπείρου ὕψους τῆς ζωῆς μας μέσα στὸν Ἀπείρο Χῶρο καὶ τὸν ἀπείρο Χρόνο. Τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ εἶναι μέγα. Ὁ Σταυρός, τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ ἀνθρώπινου πόνου, ὁ Θάνατος, εἶναι ὁ μέγας λυτρωτής, ὁ μέγας ψυχοπομπὸς πρὸς τὸν Κόσμο τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Αἰωνιότητος! Ὁ Θάνατος πατάει καὶ νικάει τὸ Θάνατο! Ὁ Σταυρὸς εἶναι τὸ πρῶτο φῶς! Τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο φῶς! Τὸ ἀληθινὸ φῶς! Τὸ μεταφυσικὸ φῶς! Ἡ Ἀνάστασις! Ἡ Ζωή! Ἡ αἰώνια Ζωή! Ὁ μέγας, ὁ ὑψηλός, ὁ αἰώνιος, ὁ ἀθάνατος, ὁ

θεῖος πνευματικός καὶ ἠθικός Ἔρως, ὁ Ἔρως τοῦ Πλατωνικοῦ Συμποσίου, τῆς θείας ἀθάνατης κι' αἰωνίας Διοτίμας. Ὁ Σταυρωμένος Ἔρως, ἀποκαλύπτει ἀστραφτερὰ μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, πὼς ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὴν ἀπειρη κι' αἰώνια Δημιουργία εἶναι βαθὺ αἰώνιο μυστήριο, μυστήριο μυστηρίων, πὼς ἡ ζωὴ μας μέσα στὸ φυσικὸ Κόσμο δὲν τελειώνει μέσα στὸν Κόσμο αὐτό, ἀλλ' ἀρχίζει, πὼς εἶναι τὸ πρελούντιο τῆς θείας μουσικῆς τῆς Μπετόβνειας ἡρωϊκῆς συμφωνίας τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Αἰωνιότητος! Τῆς οὐράνιας συμφωνίας τῆς ἄλλης ζωῆς μας ἢ τῶν ἄλλων ζωῶν μας μέσα στὸ μεταφυσικὸ Κόσμο ὅστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό μας ἀπάνω στὴ Γῆ. Τῆς ζωῆς μας μέσα στὸν κόσμο τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀθανασίας. Τὸν κόσμο τῶν πνευμάτων, τῶν ἀθανάτων Ψυχῶν!

Ὁ Σταυρωμένος Ἔρως ἀποκαλύπτει ἀστραφτερὰ μέσα στὰ βάθη καὶ τ' ἀδυτὰ τῶν ἀδυτῶν τῆς ψυχῆς μας τὸ αἰώνιο μυστικὸ τοῦ μυστηρίου ἴλων τῶν μυστηρίων ὅλης τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὴ Δημιουργία, τὸ μυστικὸ τῆς Παγκόσμιας Δικαιοσύνης.

Ἡ Δικαιοσύνη εἶναι ἡ οὐράνια δύναμη, ποὺ διηκώνει τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα στὸν Κόσμο τῆς Μεταφυσικῆς καὶ στοὺς οὐρανούς τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Αἰωνιότητος.

Ἡ Δικαιοσύνη μητέρα ὄλων τῶν μητέρων ὅλης τῆς Δημιουργίας! Ψυχὴ τοῦ ἀπολύτου κι' αἰωνίου ὄντος! Ἡ Δικαιοσύνη μητέρα ὄλων τῶν θνητῶν ἀνθρώπων καὶ ὄλων τῶν ἀθανάτων θεῶν! Ἡ ἀρχὴ ὄλων τῶν ἀρχῶν τοῦ Σύμπαντος, μητέρα καὶ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἁρμονίας — ζωῆς τοῦ Σύμπαντος στὴν αἰωνιότητά του! Δίχως τὴ Δικαιοσύνη δὲν ὑπάρχει Κόσμος, δὲν ὑπάρχει Ζωή, δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα. Ὁ νόμος τῆς παγκόσμιας θείας Δικαιοσύνης, τῆς Θέμιδας — Νέμεσης τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνῶν, εἶναι ὁ νόμος ὄλων τῶν νόμων ὅλης τῆς Δημιουργίας. Ἡ στέρηση, ἡ ἀπουσία, ἡ ἀνυπαρξία τῆς θείας Δικαιοσύνης εἶναι μόνο φαντασία καὶ φανταστικὴ ὑπόθεση. Φαντασία μόνο μέσα στὸν κόσμο τοῦ Ἄλογου καὶ τοῦ Παράλογου, τοῦ μὴ Θεϊκοῦ, τοῦ μὴ ὄντος, τοῦ Ζόφου, τοῦ Θανάτου. Ἡ Δικαιοσύνη εἶναι ὁ Λόγος, τὸ ὄν, ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ζωή, ἡ Δημιουργία, τὸ Φῶς, ὁ Ἡλιος, ἡ Ἀξία ὄλων τῶν Ἀξιῶν, ἡ Ἀρετὴ ὄλων τῶν Ἀρετῶν, ἡ θέαινα ὄλων τῶν θεαινῶν!

Καὶ τὴ Δικαιοσύνη ὡς πρώτη ὄντολογικὴ ἀρχὴ ὅλης τῆς Δημιουργίας, τῆς Ζωῆς, τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Αἰωνιότητος, εἶδε τὸ ἀθάνατο Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα. Στὴν πρώτη Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Θεοσκεία ἡ νίκη τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ὑπῆρξε ἔργο τῆς Δικαιοσύνης. Ἡ κοσμικὴ Δικαιοσύνη ἐπέβαλε τὴν πτώση τῶν πρώτων θεῶν τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς φυσικῆς Θεοσκείας τῆς βασιλείας τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Ρέας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν τῆς Θεοσκείας αὐτῆς καὶ τὴ νίκη τῶν θεῶν τοῦ Πνεύματος, τῆς βασιλείας τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Ξεχωριστὴ μέσα στὸν Κόσμο τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἡ θέση τῆς Δίκης. Στὸ φῶς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θεοσκείας ἡ

Θέμις ὑπῆρξε ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Διός, τοῦ πατέρα ὄλων τῶν θνητῶν καὶ ὄλων τῶν ἀθανάτων θεῶν. Καὶ ἡ Δικαιοσύνη κατέχει ξεχωριστὴ θέση καὶ σ' ὅλη τὴν ἄλλη πνευματικὴ δημιουργία ὄλου τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Καὶ στὴν Ἑλληνικὴ ποίηση, τὴν ποίηση τοῦ Πιντάρου καὶ τῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία. Οἱ Πυθαγόριοι (Ἀριστ. Ἠθ. Νικομ. V8), ὁ Ἀναξίμαντρος (Diels 12 (2) B.1), ὁ Ἡράκλειτος (Diels 22 (12). B. 28, 94), ὁ Παρμενίδης (Diels 28 (18) B.1, 14), θεωροῦν τὴ Δικαιοσύνη ὡς ὄντολογικὴ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Πλάτων ὑψώνει τὴ Δικαιοσύνη ὡς βασίλισσα ὄλων τῶν Ἀρετῶν (Πολιτείας Α. 331E, 367A, 427Δ. Πρωταγ. 331B., Γοργ. 508A.). Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀρετὴ τῆς Δικαιοσύνης θεωρεῖ «ὡς τελείαν ἀρετὴν» καὶ ὡς τὸ σύμπαν ὄλων τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν (Ἠθ. Νικομ. 1129 β 26, 1130 α.9, 1130 β.20). Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία τῆς Δικαιοσύνης, ὡς πρώτης ὄντολογικῆς ἀρχῆς τοῦ Κόσμου, ἀποκορυφώνεται στὴ συμβολικὴ φιλοσοφία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας, τὴ φιλοσοφία τῶν Ἐρινύων — Εὐμενίδων, ποὺ τὴν κοσμοσυγκλονιστικὴ παρουσία τους μέσα στὸ Σύμπαν ἔδωσε στὴν Αἰωνιότητα μετὰ τὴν Ὀρέσειά της ἢ δραματικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ μεγαλύτερου τραγικοῦ ποιητῆ ὄλων τῶν αἰώνων, τοῦ Αἰσχύλου.

6. Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ.

Στὸ φῶς τοῦ ὑψηλοῦ μεταφυσικοῦ Πνεύματος ἡ Δικαιοσύνη ἀποκαλύπτεται ὡς ἡ ὑπέριστα ἀρχὴ τῆς Μεταφυσικῆς. Ὡς ἡ δύναμη, ποὺ ἀνεβάζει τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα στὸν ὑπερβατικὸ μεταφυσικὸ Κόσμο τῶν καθαρῶν πνευματικῶν οὐσιῶν, τοῦ θεοῦ, τῶν ἀθανάτων ψυχῶν, τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ σκάλια τοῦ Πνεύματος, ποὺ ἀνεβάζει στὸν κόσμο τῆς Μεταφυσικῆς, στηρίζεται στὴν ἀμεση πνευματικὴ ἐνόραση τῆς πραγματικῆς ἠθικῆς φύσης καὶ οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὄλου τοῦ Κόσμου.

Ἡ δύναμη ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ἠθικὴ οὐσία τοῦ Κόσμου εἶναι ἡ ἠθικὴ Συνείδηση. Ἡ ἠθικὴ συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ ἀπείρου ὄντος. Καὶ ἡ δύναμη ποὺ ἀποκαλύπτει ὄλοφα καὶ μὲ τελεία θεωρητικὴ βεβαιότητα τὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα καὶ ἀλήθεια τῆς ἠθικῆς Συνείδησης τοῦ Κόσμου εἶναι τὸ ἠθικὸ αἴσθημα τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ἡ δύναμη, ποὺ ἀστράφτει στὶς πρὸ ψηλὰς στιγμῆς τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο. Στὶς στιγμῆς τοῦ μεγάλου κ' αἰωνίου μυστηρίου τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυρωμένου Ἐρωτος. Ὁ Σταυρωμένος Ἐρως, ἡ Σταυρωμένη Ἀγάπη, ἀποκαλύπτει τὴ Δικαιοσύνη ὡς μητέρα τῆς ζωῆς τοῦ Σύμπαντος, ὡς ψυχὴ τοῦ παγκοσμίου καὶ παναιωνίου ἠθικοῦ νόμου. Καὶ τὸ ὑπερκόσμιο φῶς τῆς Παγκόσμιας Δικαιοσύνης, τῆς θείας Δίκης, ἀνεβάζει τὸ Πνεῦμα στοὺς οὐρανοὺς τῆς Μεταφυσικῆς, στοὺς κόσμους τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀθανασίας.